

December 2009

Chopingo vågnede med en mærkelig kildrende fornemmelse i maven. "Hvad var der særligt ved dagen i dag?" Nu vidste han det: "Det var d.1. december! 24 dage til juleaften!" Han fløj ud af sengen og ned i køkkenet. "Hvad nu hvis der ikke var nogen i år?" – men heldigvis: lige bag hans plads ved spisebordet hang den fineste pakkekalender. 24 små og store pakker i farvestrålende papir med nisser på. Hans mor stod og rørte i havregrøden. Hun smilede, da hun så ham: "Nå, det må jeg nok sige. Sikke hurtig du er her til morgen...!" Han fik lov til at åbne sin pakke, også selvom han ikke havde nået at vaske sig endnu. Da han fik papiret af, lå der den fineste lille trillefløjte. Han blæste og trillede, så han blev helt blå i hovedet. Til sidst blev det for meget for hans far: "Så er det nok. Gå udenfor og blæs videre!"

Også henne i skolen fik hans lærer hurtigt nok af hans nye fløjte. Hun tog den, lagde den ned i en skuffe, og han fik den først tilbage efter skoletid.

Da han næste dag kom hen i orkestret, viste han sin fine gave til Claus, der spiller tværføjte i orkestret. Claus beundrede den, men sagde så, at den i virkeligheden hørte til gruppen af slagtøj. Slagtøjsspillerne bruger den til at efterligne fuglefløjt i forskellige orkesterværker. Det syntes Chopingo var noget underligt noget. En fløjte var vel en fløjte.

Han gik og skumlede lidt, men pludselig glemte han alt om sin fløjte: "Hvem var det, der gemte sig derinde under det store flyglet?" Han listede sig nærmere. "Jamen, var det ikke...?" Han vidste ikke helt, hvad han skulle gøre. Han havde altid ønsket at møde Bjørnen Bjørn, og nu lå han pludselig under flyglet her i hans symfoniorkester! Han listede sig lidt tættere på. Pludselig opdagede Bjørnen Bjørn ham og hviskede: "Shhh, du må ikke sige til Sigurd, hvor jeg er. Kom herhen". Chopingo kravlede ind under flyglet, og det var lige i sidste øjeblik, for nu gik døren op, og Sigurd kom ind. "Bjørn, hvor er du? Det er altså et rigtig dumt tidspunkt at lege skjul på. Vi skal til prøve nu."

Chopingo og Bjørn så på hinanden og kom til at fnise. Sigurd rodede rundt mellem nodestativer og stole og blev ved med at kalde på Bjørn. Bjørn fik nu øje på Chopingos nye trillefløjte. "Skal vi hjælpe ham?", hviskede han. Chopingo forstod straks, hvad han mente, tog fløjten i næbet og blæste ligeså stille. Sigurd reagerede med det samme: "Hvad var det?", sagde han og lyttede. Chopingo blæste igen, og Sigurd kunne nu følge lyden og stak hurtigt hovedet ind under flyglet. "Nå dér er du!", sagde han. "Men hvem er du det?" Chopingo blev lidt genert. Siden han havde været en helt lille pingvinunge, havde han fulgt med i fjernsynet og set alle Sigurds udsendelser, og nu snakkede Sigurd til ham.

"Det er min nye ven", sagde Bjørn. "Må han ikke være med i dag?" "Jo, det er da en fremragende idé", sagde Sigurd med det samme.

"Med til hvad?", spurgte Chopingo. Han var ved at blive lidt nervøs. "Gad vide hvad han nu fik rodet sig ind i?"

"Vi skal lave julekoncerter sammen med en hel masse børn inde i Aalborghallen", sagde Sigurd.

"Har du en nissehue?" "Ellers kan han låne en af mig", sagde Bjørn. "Jeg har altid en ekstra med".

"Jeg har selv en nissehue", sagde Chopingo og hev den frem. Det havde været den anden gave i pakkekalenderen. Den var vildt sej, og der var nogle små lamper, der blinkede, når man trykkede på en knap. "Hold da op, hvor er den flot!", sagde Sigurd. "Den passer til mit nye juleslips! Lad os så se at komme af sted!"

Da de kom hen i Aalborghallen, var der allerede kommet en hel masse små nisser. Ja, det var selvfølgelig børn, men de var klædt ud som nisser. De sang alle sammen i det store børnekor, der skulle være med til koncerterne.

Orkestret havde også fået nissehuer på, og da koret var kommet på plads, så det hele så festligt og flot ud. Hvor var det fantastisk!

Pludselig blev Chopingo nervøs. "Bjørn", hviskede han. "Hvad med mig? Hvad skal jeg gøre?"

”Det skal du bare lade Sigurd om”, hviskede Bjørn tilbage. ”Han plejer at have styr på det. Ja, der var selvfølgelig den gang i Herning, men det var vist egentlig ikke hans skyld...”

Der var ikke tid til at være mere nervøs, for nu begyndte koncerten, og før han vidste af det, fandt han sig selv siddende på flygelet på scenen ved siden af Bjørn. Det var en vidunderlig oplevelse! Orkestret spillede, børnene sang så smukt, og der var en masse sjov og ballade. Der var særligt et stykke musik, han godt kunne lide: komponisten havde taget nogle af de allerbedste julesalmer og skrevet dem sammen til et flot stykke musik for børnekor og orkester. Han kom så voldsomt i julestemning, at han næsten kunne lugte grantræet og den dejlige julemad.

Til et af de sidste numre på koncerten fik Chopingo lov til at spille på sin trillefløjte. Han syntes selv, at det gik godt, og at det passede ret godt til musikken, at der kom et ekstra instrument på. De spillede to koncerter, og der var masser af publikum, som alle så ud til at have det supersjovt.

Efter den sidste koncert fik de en sodavand, og mens Sigurd snakkede med musikerne, løb de rundt og legede ude i foyéen. ”Skal vi ikke spørge, om du må sove hos mig?”, spurgte Chopingo. ”Så kan du se min nye bue og pil”. ”Det vil jeg bare rigtig gerne”, sagde Bjørn, og de løb hen til Sigurd for at spørge. De fik lov! Sigurd og Bjørn skulle først hjem til København dagen efter, og Sigurd mente nok, at han kunne sove alene på hotellet uden Bjørn.

De to nye venner havde det dejligt sammen, og selvom de var kede af at skulle skilles den næste morgen, havde de allerede aftalt, at Chopingo skulle komme og besøge Bjørn i København, når de fik vinterferie.